

Chov pavouků: Sklípkani jsou nenároční společníci s poutavým životem

Pokud s chovem pavouků teprve začínáme, můžeme si nejprve pořídit třeba křížáka obecného nebo křížáka pruhovaného. Chovat je můžeme volně v bytě...

Zatímco některé z nás pavouci děsí, jiné fascinují. Chov pavouků není náročný a s pečlivou přípravou jej zvládne každý. Chovat můžeme i obyčejného křížáka. Pro milovníky těchto osminohých tvorů ale většinou bývá splněným snem sklípkan. Potravu sám uloví, v teráriu si buduje různé skrýše a za svůj život se několikrát svléká. Obavy většinou budí sklípkanova kusadla, která mu slouží nejen k potravě, ale i k obraně. Pokud si při kontaktu s tímto exotickým zvířetem dáme pozor, nemusíme mít obavy. Navzdory všem mýtům, sklípkan nemusí být o nic víc agresivní než kterýkoli jiný domácí mazlíček.

Křížáci - pavouci pro začátečníky

Pokud s chovem pavouků teprve začínáme, můžeme si nejprve pořídit třeba **křížáka obecného** nebo **křížáka pruhovaného**. Chovat je můžeme volně v bytě anebo na balkóně, v teráriu nebo plastové krabici. Na její dno je třeba přidat přírodní materiál, jako je hlína nebo substrát, mělkou misku s vodou a přírodní výzdobu. Křížák je dravec, podávejme mu proto živý hmyz. **Žije pouze jednu sezónu**, a pokud se po ní jako chovatelé osvědčíme, můžeme začít uvažovat o náročnější sklípkanovi.

Jak sklípkanovi připravit domov krok za krokem

- Všichni sklípkaní **milují teplo**. Ale **každý z nich má trochu jiné potřeby**. Existují totiž různé druhy sklípkanů, které můžeme rozdělit **na tři základní skupiny: stromoví, zemní a podzemní**. Vždy si zjistíme, jaký druh sklípkanu si pořizujeme. Zatímco stromovému nesmí chybět větve, podzemnímu zaplníme skoro celý jeho příbytek zeminou. **Stejně tak, zatímco některé druhy jsou klidné, jiné agresivnější**.
- Sklípkan v našem domově mnoho místa nezabere. Ani ve svém přirozeném prostředí ke svému životu **nepotřebuje velký prostor**. Teoreticky mu může stačit plastová krabice. Vhodnější je ale pořídit **terárium**. Tak ho také můžeme lépe pozorovat. Ideální rozměry sklípkanova příbytku se liší podle druhu, **pro stromové jsou 20 cm na délku, 30 cm na šířku a 40 cm na výšku. Pro zemní pak 40 cm na délku, 40 cm na šířku a 30 cm na výšku. Pro podzemní by měla být vrstva substrátu hluboká alespoň 30 cm**.
- **Na dno můžeme dát jakýkoli přírodní materiál**, jako je například rašelina, hlína, kokosová drť nebo kůra.
- Dovnitř dejme **misku s čistou vodou**. Ta je pro sklípkanu nezbytností.
- Dovnitř můžeme dát **rostlinu nebo kousky kůry**. Rostlina ale nesmí sklípkanovi uškodit, například kvůli ostrým větičkám.
- Klidně může být umělá. Neumísťujme zde ani těžké předměty, jako jsou třeba kameny.
- Sklípkan by měl mít v teráriu možnost různých **úkrytů**.
- V teráriu zajistíme **větrání**. To může být například do terária vlepené pletivo.
- Teráriu dejme **víko** a ujistíme se, že z něj sklípkan nemůže utéct.
- Udržujeme zde **teplotu mezi 20°C a 28°C**.

Jak sklípkan chovat?

Sklípkan je predátor. Potřebuje tak živou kořist. Jeho potravu není nijak náročné sehnat. Mladší sklípkaní se živí převážně hmyzem, který jim nastříhejme na menší části. Už dospělé jedince můžeme nakrmit **myšmi**, stejně jako **hmyzem**. Jak často sklípkaný krmit záleží na potravě, jakou mu dáváme. Pokud hmyz, tak jednou týdně, pokud myši, stačí jednou za měsíc. Vždy ale zkontrolujme, jestli sklípkan svou potravu snědl a jestli mu například nějaký hmyz neutekl. Pokud ano, přeživší kořist vyndejme. **Jeho misku s vodou udržujeme stále čistou.**

Při manipulaci se sklípkanem budme opatrní. A to nejen kvůli nám, ale i kvůli němu. Jeho tělo je navzdory své robustní konstituci poměrně křehké a **snadno bychom mu mohli nechtěně ublížit.**

Není to zvíře vhodné k mazlení. Můžeme ho přivyknout na náš kontakt, ale není to pro něj potěšení, jako třeba pro jiná zvířata. Kontakt s námi ho stresuje. **Raději sklípkanu pozorujeme, než si s ním hrajeme.**

Je to **noční tvor**. Nevyrušujeme ho během dne, pokud to není nezbytně nutné. Potravu mu dáváme rychle.

Sklípkan se svléká. Jeho kůže neroste zároveň s ním a při svém růstu ji tak musí vyměňovat. Pro tu příležitost si sám vyrobí takzvané pavučinové lůžko, kam se při svlékání uchýlí. Pro nás to znamená pouze větší opatrnost. Sklípkan je v tuto dobu obzvláště zranitelný.

Sklípkany nechovíme v páru. Mohli by na sebe zaútočit a problém by mohl nastat i při rozmnožování. Samička by po něm mohla samce sežrat. Jde čistě o praktický krok, kdy pro svá vajíčka potřebuje dostatek živin a zároveň při jejich získávání musí vyvinout co nejmenší námahu a vystavit se co nejmenšímu riziku napadení. Sněžení samce je pro ni a pro budoucí sklípkany nejjednodušší cestou jak přežít.

Zatímco samci se dožívají zhruba jednoho roku, **samičky s námi budou až tři dekády.** Vždy ale záleží na konkrétním druhu.

Může nás sklípkan kousnout?

Tato otázka nám vyvstane na mysli asi jako první, když zvažujeme, jestli si sklípkanu pořídit. Krátce - ano, může. Úplná odpověď je ale trochu složitější. Každý z pavouků má ve svých kusadlech jed, který používá nejen proti kořisti, ale také na svou obranu. A sklípkan není výjimkou. Problém je, že zatímco kousanec od běžného pavouka většinou ani nezaznamenáme, u sklípkanu by mohlo znamenat vážný problém. Sklípkan ale nemá agresivní povahu. Nekousne vás jen tak, ani pokud se lehce vystraší. **První obranou reakcí sklípkanu je útěk a snaha se schovat. Pokud útěk pro sklípkanu není možný, zaujme zastrašovací postoj a začne klepat nohama o zem.** To už je pro nás varování, že se cítí ve velkém ohrožení. **Až když zastrašování nezabere, se sklípkan uchyluje ke kousnutí.** Pokud nás kousne, okamžitě vyhledejme lékařskou pomoc. Zdravého člověka sice sklípkanův jed na životě neohrozí, ale může mu vážně poškodit vnitřní orgány a nervovou soustavu. Pokud ale budeme reagovat na jeho chování, není důvod se obávat.